

Scharreleieren

KASP

Guus Peterse

Het is langzamerhand een traditie aan het worden: we organiseren met Vogelwacht Utrecht een excursie naar Camperduin en belanden uiteindelijk toch maar enkele tientallen kilometers verderop op Texel. Wat wil je ook, met zo'n pispwindje? Op de Hondsbossche Zeewering wachten tot misschien toch nog een eenzame jager ons het genoegen wil doen om per ongeluk langs ons heen af te dwalen? Terwijl het op Texel allemaal echt gebeurt? Terwijl op Texel een nieuwe soort voor Nederland wacht en een defilé van honderden vogelaars aan het beestje voorbij trekt? Daar wil je bij horen! (Of niet natuurlijk.) Dus doorgereden naar Den Helder en de boot genomen.

Op Texel rijden we van de ene "supertwitch" naar de volgende en overall waar we komen staan de telescopen al in bosjes opgesteld en wijst men ons onmiddellijk de zo diep gewenste vogel. Zo makkelijk kan vogelen zijn.

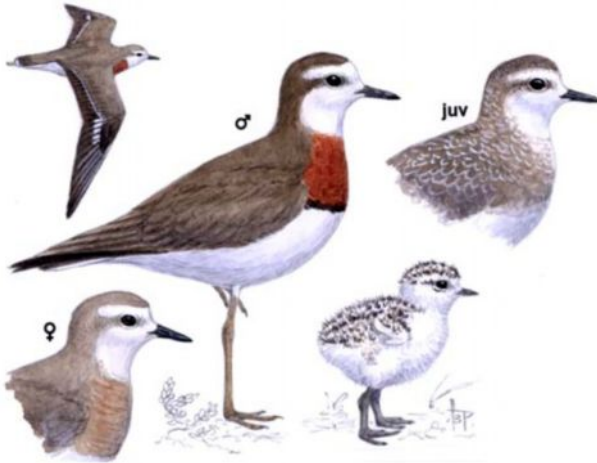
Maar hoofdzaak was natuurlijk de Kaspische plevier, razend zeldzaam in Europa en nieuw voor Nederland. Die wil je niet missen, als beetje vogelaar. En dat was in het begin nog best wel spannend. Want de "dutch birdalert" bleef angstvallig zwijgen, terwijl je weet dat al tientallen, nee honderden mensen aan het zoeken moeten zijn en het ongetwijfeld onmiddellijk zullen doorgeven als het beestje is teruggevonden. Maar dan, halverwege de overtocht, dat geruststellende bericht: de vogel is teruggevonden. Niet langs de Watermolenweg waar de vogel gisteren is ontdekt, maar langs de Pontweg, bijna onmiddellijk na verlaten van de boot. Daar vinden we inderdaad al meteen de vogelaars, de in de berm geparkeerde auto's, de rijen telescopen en de opgetogen gezichten. Voor ons waren die laatste nog even niet weggelegd want: "ja, net even uit beeld", zei de één. "Daar in de verte rechts van die trekker", zei een ander. Na lang zoeken heb ik iets in beeld dat hem inderdaad wel zou kunnen zijn, maar nog zo ver en zoveel tegenlicht. En voordat ik mezelf heb kunnen overtuigen, gaat de boel op de vleugels. Eén voordeel: daarmee verraadt-ie zichzelf, dus hij is binnen, maar bevredigend is het nog niet en daarna is de vogel uit beeld.

We rijden om, benaderen de akker vanuit een andere hoek en vinden de vogel tenslotte terug. Nog steeds ver weg maar wel met de zon in de rug. Bovendien krijgen we iets meer tijd. Hij is herkenbaar, herkenbaar genoeg in ieder geval om als je zelf zoiets op een akker ontdekt, heel erg te schrikken. We zullen het ermee moeten doen, voorlopig.

Vervolgens gaat het naar de plek van de Amerikaanse goudplevier. Ook daar staan de telescopen opgesteld en wijst men ons de vogel. Die is onberispelijk: dichtbij in de akker, prachtig licht en gemakkelijk eruit te pikken, want heel anders

van toon dan de omringende goudplevieren. Veel zwartwitter en vrijwel zonder geelbruin, en met een veel contrastrijkere kop. De wenkbrauwstreep al net zo opvallend als bij de kasp van zojuist. Prachtige vogel.

We rijden naar de plek van de Ross' ganzen en ook daar staan de telescopen opgesteld en wijst men ons de vogels. Indrukwekkender dan de Ross' ganzen is daar eigenlijk de slechtvalk die fraai op een eilandje midden in Dijkmanshuizen zit. En we rijden naar de plek van de strandleeuweriken. En ook daar staan enkele telescopen opgesteld en wijst men ons de vogels, die met enige tientallen op een akkertje rondscharrelen, maar af en toe toch nog verrassend moeilijk zijn terug te vinden. Wat een schutkleur.

Kaspische plevier (www.avibirds)

We rijden opnieuw naar de plek van de Kaspische plevier, inmiddels terug op de plek waar die gisteren is ontdekt, bij de Amerikaanse goudplevier langs de Watermolenweg. Hier staan de telescopen met honderden opgesteld en ook hier wijst men ons de vogel. Die zit er een stuk beter bij dan vanmorgen: zon achter en niet al te ver weg in de akker. Schitterend! Echt het idee: nu kijk ik naar een Kaspische plevier, razend zeldzaam, de eerste voor Nederland, maar bovenal een prachtige vogel. Terwijl in de buurt ook nog altijd die Amerikaanse goudplevier rondscharrelt. Bijna vang ik ze in één telescoopbeeld: een droommoment!

Tenslotte, inmiddels weer op het vasteland, rijden we naar de plek van de Bonapartes strandloper. En ook daar staan de telescopen al opgesteld en wijst men ons ... geen bona! Ook zelf niet kunnen vinden, nee, zelf iets vinden is er vandaag niet bij. Een dipje dus, als afsluiting van een bijna onfatsoenlijke dag vogelen. Het kan de opgetogenheid niet van onze gezichten wissen.

18 oktober 2009